

verspreidde de mare der ziekte zich snel, zoodat vele personen, die vermoedden dat zij aan trichinose zouden lijden, naar het ziekenhuis kwamen om onderzocht te worden. Met de hulp van den veeartsenijkundigen inspecteur kon de infectiebron, een trichineus varken, spoedig worden opgespoord. Hoe dit varken echter besmet was, kon niet met zekerheid worden vastgesteld. De mogelijkheid wordt geopperd, dat ratten trichineus materiaal afkomstig van wilde vossen, die in groot aantal in het genoemde district voorkomen en dikwijls gefinfecteerd zijn met trichines, naar het varkenshok overbrengen.

De incubatietijd wisselde van 14 tot 21 dagen; het meest constante en kenmerkendste verschijnsel was oedeem om de oogleden; voorts leucocytose en in alle gevallen eosinophilie. De huidproef met trichine-antigeen gaf een positieve reactie in vele gevallen, maar ook wel een negatieve, hoewel de ziekte buiten kijf was. Er kwamen geen sterfgevallen voor (KARIN WIRD, *Acta. med. Scandinavica*, dl. 126, no. 1, 1946).

E. SLUITER

I N G E Z O N D E N

De redactie behoudt zich voor, ter bevordering van spoedige plaatsing der stukken, zoo noodig eenige bekorting aan te brengen

AMERIKAANSCH E OPVATTINGEN EN ZELFGENOEGZAAMHEID

Naar aanleiding van het ingezonden stuk van collega B. C. CHARBON 1) moeten mij eenige opmerkingen van het hart. De radiovoordracht over migraine heb ik niet gehoord, en kan ik derhalve niet beoordeelen, maar het feit, dat er radiovoordrachten over medische onderwerpen worden gehouden en de geneeskunde op andere wijze, wel overwogen, gepopulariseerd wordt, kan ik niet anders dan toejuichen en het zou mijns inziens in het belang van de Volksgezondheid zijn, als de besten onder ons er aan medewerkten.

De kennis van de ziekteleer bij het grootste deel onzer bevolking is zoo gering, dat iedere arts telkens weer moeite heeft, om het belang van zijn voorschriften duidelijk te maken. Zelfs bij menschen met universitaire opleiding en ruime algemeene ontwikkeling treft men op dit gebied een ontstellend gebrek aan kennis aan. De medewerking van den patiënt en zijn familieleden wordt zooveel gemakkelijker verkregen, als men begrijpt, waarom de voorschriften worden gegeven.

Stel hiertegenover nu den toestand in Amerika. Ook ik had het voorrecht twee maanden in Amerika te vertoeven en indrukken op te doen over den stand der geneeskunde. „Voor een deel prima geneeskunde, voor een ander, zeker niet het kleinste deel, geneeskunde als business”, schrijft collega CHARBON. Mijn indruk is geheel anders: in het algemeen staat de geneeskunde er op een benijdenswaardig hoog peil, daarnaast ziet men ook wel beoefening der geneeskunde als business, maar opvallend weinig voor een land, waar men er bezwaren tegen heeft de ethica aan wettelijke banden te leggen. Iedere bezoeker van New York zal de bescheiden naam bordjes der artsen opmerken, waarop alleen het spreekuur vermeld staat, zonder het specialisme.

In de Amerikaansche couranten heb ik ook inderdaad wel eens de ergste nonsens op medisch gebied gelezen, die denkbaar is, maar daarnaast ook zeer dikwijls voortreffelijke, populariseerende artikelen. Er zijn ook ziekenhuizen, waar men veel moeite besteedt aan de populariseering der geneeskunde. Zoo werd in de kliniek van JOSLIN twee uur per dag les gegeven aan patiënten en hun familieleden over diabetes. Er waren voor dat doel twee docenten aangesteld, die zich uitslooffden den patiënten te leeren niet alleen hoe zij hun dieet moesten inrichten en insuline toedienen, maar ook waarom. JOSLIN was over de resultaten buitengewoon tevreden.

De Amerikaan is mede hierdoor health-minded en vol belangstelling voor de geneeskundige wetenschap. Hij geeft hiervan blijk door enorme bedragen bijeen

1) N. T. v. G. 11 Januari 1947

te brengen voor ziekenhuizen en research en tracht ook op andere wijze de wetenschap te bevorderen. In een ziekenhuis, waar alleen klassepatiënten werden opgenomen, deelde men mij mede, dat in 80 pCt. der gevallen verlof tot obductie werd verkregen. Dat een enkele zenuwpatiënt ruimschoots stof ontvangt, om een ingeelde kwaal te construeeren, valt tegen de groote voordeelen in het niet.

Dat anderen ook nog wel iets van ons kunnen leeren, is zeker waar, maar niet op dit gebied. Voor zelfgenoegzaamheid is hier mijns inziens allerminst plaats. Integendeel, wij hebben een grooten achterstand in te halen.

Den Haag, 20 Januari 1947

H. BOOM

AMERIKAANSCH E OPVATTINGEN

Naar aanleiding van het Ingezonden stukje van collega CHARBON in dit *Tijdschrift*, No. 2, 1947 het volgende:

Na de bespreking over *migraine*, die ik ook heb gehoord, zijn er gevolgd over *kanker*, waar een dokter antwoord geeft op alles en nog wat, over *meningitis*, waar werd ingegaan op sulfapraeparaten, serumbehandeling, penicilline in het ruggermerg; over de toepassing van het *penicilline*, over *diabetes* en al wat daarbij te pas komt. Het lijkt mij gewenscht, dat de Nederlandsche Maatschappij ter bevordering der Geneeskunst zich met deze zaak gaat bemoeien.

Utrecht, 6 Januari 1947

A. A. 'T HOEN

SERUMHOEVEELHEDEN BIJ DIPHTHERIE

Naar aanleiding van het artikel inzake serumhoeveelheden bij diphtherie, door collega JAMES in dit *Tijdschrift* van 18 Januari zij het mij vergund te verwijzen naar HERDERSCHÊE 1), die ongeveer dezelfde doseering toegepast als in dit artikel aangegeven en bovendien sterk den nadruk legt op het vroeg inspuiten: Als men reden meent te hebben om een keeluitstrijk te maken, beteekent dit dat er automatisch een indicatie bestaat voor de serumtherapie, die zelfs na tweemaal vierentwintig uur geen effect meer zou sorteeren. Bovendien past hij voor het vroegtijdig herkennen der ziekte de reactie van MANZULLA met 2 pCt. kaliumtalluriet toe, welke bij negatieven uitslag alleen waarde heeft als het beslag niet groot is.

Tenslotte vraagt collega JAMES zich af, bij wien de schuld ligt als door een vanwege het ziekenfonds toegepaste financieele rem te weinig serum gebruikt wordt. Mijns inziens ligt hier de fout geheel bij onze tegenwoordige gezaghebbers die een stelsel handhaven, dat ondemocratisch tot stand kwam, waarmee geheel ten onrechte een groot bedrag werd „overgespaard”, namelijk 55 millioen gulden alleen op de verplicht-verzekerden, terwijl het stelsel inefficiënt werkt nog bovendien en de artsen zoo drijft naar de gedwongen philanthropie, zijnde een zeer onjuiste instelling, waar wij ons met alle middelen tegen dienen te verzetten.

Het is te voorzien dat, nu binnenkort 90 pCt. der bevolking in de ziekenfondsen komt, er heelemaal geen tijd meer is voor een onderzoek als dat van collega JAMES of dat men zoo sterk geabsorbeerd wordt door zijn eigen stoffelijke nooden, dat men er geen belangstelling meer voor heeft, bij voorbeeld mede door een groot artsenoverschot als gevolg van het enorme aantal aanstaande medici.

Honselersdijk, 25 Januari 1947

A. VAN DUIJVENDIJK

DE BEHANDELING VAN LUPUS VULGARIS MET HOOG E DOSES VITAMINE D₂

De publicatie, onder bovengenoemden titel, in het *N. T. v. G.* van 11 Januari 1947, toont nogmaals aan, dat wij in het vitamine D₂ een krachtig wapen hebben gekregen in den strijd tegen den lupus vulgaris. Of een volkomen genezing zal zijn te bereiken, is voor de meeste schrijvers over dit onderwerp nog de vraag. De zeer elegante behandelingswijze zal echter voor iederen arts een sterke verleiding zijn, onverwijld tot deze therapie over te gaan, een verleiding, die moeilijk

1) *Besmettelijke ziekten.*